

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaafl@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΔ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1998

Κυριακὴ Α' Νηστειῶν – τῆς Ὁρθοδοξίας
1 Μαρτίου 2026

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Ἡ ἀξία τῆς πίστεως

«Πίστει..., πίστει..., πίστει...» (Ἐβρ. κεφ. 11ο)

Λαμπρὴ εἶνε, ἀγαπητοί μου, ἡ σημερινὴ ἡμέρα. Εἶνε ἡ ἑορτὴ τῆς Ὁρθοδοξίας. Σήμερα σάλπιγγες σαλπίζουν, τὰ ἱερὰ λάβαρα τῆς πίστεως ἀνεμίζουν, ὑψώνονται οἱ ἱερὲς εἰκόνες, τάγματα ἡρώων τῆς πίστεως παρελαύνουν μπροστά μας· ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ πανηγυρίζουν γιὰ τὴ **νίκη τῆς Ὁρθοδόξου πίστεως**.

Γιὰ τὴν πίστι ψάλλει σήμερα ἡ Ἐκκλησία μας τὰ ωραιότερα τροπάρια. Γιὰ τὴν πίστι μιλάει τὸ εὐαγγέλιο. «Πιστεύεις;» ρωτᾶει ὁ Κύριος τὸ Ναθαναήλ· «μείζω τούτων ὄψει» (Ἰω. 1,51). Γιὰ τὴν πίστι μιλάει ἰδίως ὁ ἀπόστολος, τὸ 11ο κεφάλαιο τῆς πρὸς Ἑβραίους ἐπιστολῆς, ποὺ εἶνε **ἕμνος τῆς πίστεως**. Ἀπὸ ἐκεῖ εἶνε ἡ περικοπὴ ποὺ ἀκούσαμε σήμερα στὴν ἐκκλησία. Ὅχι μία ἀλλὰ πολλὲς φορὲς ὁ ἀπόστολος ἐπαναλαμβάνει· «πίστει...», «πίστει...», «πίστει...» (Ἐβρ. κεφ. 11ο).

Γιὰ τὴν πίστι λοιπὸν θὰ ποῦμε κ' ἐμεῖς λίγες λέξεις, γιὰ τὸ μεγαλεῖο καὶ τὴν ἀξία τῆς.

***

Ποιὰ εἶνε, ἀγαπητοί μου, αὐτὴ ἡ πίστις; **ποιὰ πίστι ἐγκωμιάζουμε** οἱ ὀρθόδοξοι; Διότι πίστι ἔχουν καὶ οἱ ἰθαγενεῖς τῆς Ἀφρικῆς καὶ οἱ βουδδιστὰι καὶ οἱ Γιαπωνέζοι καὶ οἱ Κινέζοι καὶ οἱ μααμεθανοὶ καὶ ὅλοι οἱ εἰδωλολάτρες.

Ἡ πίστι ποὺ σήμερα ἐγκωμιάζει ἡ ἁγία μας Ἐκκλησία εἶνε **ἡ πίστι τῶν ὀρθοδόξων**. Εἶνε ἡ πίστι ὅχι ἀπλῶς σὲ Θεό, ἀλλὰ στὸν ἐν Τριάδι Θεό· τὸν Πατέρα, τὸν Υἱὸ τὸν ἐνανθρωπήσαντα, καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιο. Πίστι στὴν θεία καταγωγή τοῦ ἀνθρώπου, στὴν ἀθανασία τῆς ψυχῆς, στὴν πέρα τοῦ τάφου ζωὴ, στὴ μέλλουσα κρίσι καὶ ἀνταπόδοσι, στὴν αἰώνια κόλασι καὶ στὸν παράδεισο· πίστι σὲ ὅλες τὶς οὐράνιες ἀλήθειες ποὺ μᾶς ἀπεκάλυψε ὁ Χριστός. Πίστι σὲ ὅσα κήρυξαν οἱ ἀπόστολοι, ὅσα δίδαξαν οἱ πατέρες τῆς Ἐκκλησίας, ὅσα κατωχύρωσαν μὲ δογματικούς ὄρους καὶ ἱεροὺς κανόνες οἱ οἰκουμενικὲς καὶ τοπικὲς Σύνοδοι. Αὐτὴ εἶνε ἡ πίστι μας.

Ἄλλὰ δὲν ἀκοῦτε; Ὑπάρχουν ἄπιστοι καὶ ἄ-

θεοὶ ποὺ λένε· Κάποτε, σὲ χρόνια ἀμαθείας καὶ σκοταδισμοῦ, στὸ μεσαίωνα, ἡ πίστι εἶχε ἀξία· σήμερα δὲν χρειάζεται. Τώρα, ποὺ ὁ ἄνθρωπος ἔχει κάνει ἄλματα στὸ διάστημα, ἐσὺ μιᾶς γιὰ πίστι καὶ ἁγία Τριάδα καὶ δόγματα; Τώρα ἡ πίστι δὲν ἔχει πέρασι· ἦρθε μία ἄλλη δύναμι, πιὸ μεγάλη, καὶ τὴν κατήργησε. Ποιὰ δύναμι; ρωτᾶμε. Καὶ ἀπαντοῦν οἱ «βάτραχοι» τῆς Ἀποκαλύψεως (16,13)· Ἡ δύναμι ποὺ κατήργησε τὴν πίστι καὶ τὸ Θεὸ εἶνε **ἡ ἐπιστήμη**. Κι ὅταν λένε «ἐπιστήμη» γεμίζει τὸ στόμα τους. Τί θὰ τοὺς ἀπαντήσουμε, ἀγαπητοί μου; Τὰ ἐξῆς ὀλίγα.

● Ἐμεῖς, ἡ Ἐκκλησία, δὲν εἴμαστε ἐχθροὶ τῆς ἐπιστήμης, δὲν ὑποτιμοῦμε τὴν ἐπιστήμη. Ἄλλ' ὅσα ἄλματα κι ἂν κάνῃ ἡ ἐπιστήμη, ποτέ δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ καταργήσῃ τὴν πίστι. Γιατί; Διότι δύο εἶνε οἱ κύκλοι τῆς ἐρεῦνης τοῦ ἀνθρώπινου πνεύματος· ὁ ἓνας εἶνε τὰ αἰσθητά, τὰ ὑλικά καὶ ὀρατά, ποὺ ἡ ἐπιστήμη μπορεῖ νὰ τὰ βάλῃ στὸ ἐργαστήριον ἢ στὸ χημεῖο, νὰ τὰ ζυγίση καὶ νὰ τ' ἀναλύσῃ· ὁ ἄλλος εἶνε τὰ ἀόρατα, τὰ ὑπερφυσικά, τὰ ψυχικά καὶ τὰ πνευματικά, στὰ ὁποῖα ἡ ἐπιστήμη δὲν μπορεῖ νὰ εἰσέλθῃ. Ἐὰν λοιπὸν ἡ ἐπιστήμη περιορισθῇ στὸ πεδίο τῆς, **δὲν ὑπάρχει καμμία σύγκρουσι** μεταξύ ἐπιστήμης καὶ πίστεως· ἡ σύγκρουσι δημιουργεῖται ὅταν ἡ ἐπιστήμη βγαίνη ἀπ' τὸ δικό της πεδίο καὶ μπαίνη στὸ πεδίο ὅπου τὸν λόγο ἔχει ἡ πίστι.

● Ἐπειτα γεννᾶται ἓνα ἐρώτημα. Ἀπὸ τὰ δύο σύμπαντα ποὺ ὑπάρχουν, τὸ ὑλικὸ καὶ τὸ πνευματικὸ, ἡ ἐπιστήμη, ποὺ καυχᾶται γιὰ τὶς κατακτήσεις τῆς, **ἐξερεύνησε ἄραγε ὅλο τὸ ὑλικὸ σύμπαν;** Κάθε πλάσμα, καὶ τὸ ἐλάχιστο, κρύβει μυστήρια. Παράδειγμα· ἓνας Βέλγος ἐπιστήμονας θυσίασε πενήντα χρόνια τῆς ζωῆς του μελετώντας τὴ μέλισσα καὶ ἔγραψε δύο τόμους ὀλόκληρους γι' αὐτήν. Κι ὅταν τελείωσε τί εἶπε· Ἔχει ἀκόμα μυστήρια ἡ μέλισσα ποὺ δὲν μπορέσαμε νὰ τὰ λύσουμε. Ἄν λοιπὸν μιὰ μέλισσα κ' ἓνα μυρμηγκι δὲν μπορῇ ἡ ἐπιστήμη

ἀκόμα νὰ ἐξερευνήση, τί ζητάει τώρα; **Ἄς τελειώση τὴν ἔρευνα τοῦ ὑλικοῦ σύμπαντος**, καὶ μετὰ αὐτὸ ἀσχοληθῆ μετὰ τὸ πνευματικὸ σύμπαν.

● Καὶ κάτι ἀκόμα. Μᾶς λένε, ὅτι ἡ ἐπιστήμη δημιούργησε **πολιτισμό**· αὐτοκίνητα, σιδηροδρόμους, ἀεροπλάνα, πολιτείες μετὰ οὐρανοξύστες, ραντάρ, πυραύλους, διαστημόπλοια. Ξεχνοῦν ὅμως κάτι ἄλλο ποὺ ἔχει ὁ πολιτισμὸς αὐτὸς – τὸ λέει ἡ Ἀποκάλυψις. Κοντὰ σ' αὐτά, λέει, θ' ἀνοίξῃ μία καταπακτή, ἕνα πηγάδι, καὶ μέσ' ἀπὸ 'κεῖ θὰ βγῆ ἕνας ἄγγελος ὄχι μετὰ λευκὰ ἀλλὰ μετὰ μαῦρα φτερά. Θ' ἀνεβῆ πάνω ἀπὸ τὶς πολιτείες καὶ τοὺς οὐρανοξύστες, καὶ τότε... κλάψτε κόσμε! Ὁ ἄγγελος αὐτὸς θὰ κρατᾷ μία φιάλη καὶ μέσα σ' αὐτὴν θὰ ἔχη κλείσει τὸν θάνατο ἑκατομμυρίων ἀνθρώπων· ἡ «φιάλη» εἶνε ἡ ἀτομικὴ βόμβα (βλ. Ἀπ. 16ο κεφ.). Ὅριστε λοιπόν. Τί νὰ τὸν κἀνης τὸν πολιτισμὸ αὐτόν, ὅταν πάνω ἀπ' τὰ κεφάλια ὄλων κρέμεται αὐτὴ ἡ δαμόκλειος σπάθη; Σᾶς ἐρωτῶ· ποιὸς ἀναπαύεται νὰ κατοικῆ σ' ἕνα παλάτι μετὰ ὅλα τὰ σύγχρονα μέσα, ἀλλὰ ποὺ ἐκεῖ κρύβονται καὶ δολοφόνοι, ποὺ τὴ νύχτα θὰ πεταχθοῦν ἀπὸ κάποια γωνιά νὰ τὸν σκοτώσουν; Προτιμᾶς τὸ παλάτι αὐτό, ἢ μιὰ καλύβα ἐνὸς βοσκοῦ ἀγράμματος, ποὺ δὲν ξέρει νὰ βάλῃ τὴν ὑπογραφή του ἀλλὰ μυρμήγκι δὲν πατάει γιατί ἔχει φόβο Θεοῦ; Νὰ ὁ **τεχνικὸς πολιτισμὸς!**

Ἐκτὸς ὅμως ἀπὸ αὐτὸν ὑπάρχει ἕνας ἄλλος πολιτισμὸς, ὁ **ψυχικὸς πολιτισμὸς**, τὸν ὁποῖο δημιουργεῖ ἡ πίστι. Μόνο ἡ πίστι, ἡ πεποίθησι ὅτι ἡ ζωὴ δὲν τελειώνει μετὰ τὸ φτυάρι τοῦ νεκροθάφτη –ποιὸς τό 'πε τὸ ψέμα αὐτό;–, μόνο ἡ πίστι, ποὺ μᾶς δείχνει ὅτι πέρα ἀπὸ τὰ ὑλικά ὑπάρχουν τὰ πνευματικά, αὐτὴ διδάσκει ὅτι ὁ ἄνθρωπος πλάστηκε γιὰ κάτι μεγάλο καὶ ὑψηλό. Καὶ αὐτὸ δὲν τὸ λέμε μόνο ἐμεῖς· τὸ λένε καὶ ἐπιστήμονες κορυφαῖοι. Ὅσοι μελέτησαν βαθειὰ τὴν ἐπιστήμη, αὐτοὶ περισσότερο κι ἀπὸ παπᾶδες καὶ ἱεροκήρυκες καὶ πατριάρχες γονατίζουν μέσ' στὰ ἀστεροσκοπεῖα, τὰ χημεῖα καὶ τὰ κέντρα ἐρεῦνης, γιατί βλέπουν τὸ Θεὸ μέσα στὰ δημιουργήματά του. Αὐτοὶ πιστεύουν στὸ Χριστό, στὰ δόγματα τῆς Ἐκκλησίας μας, καὶ λένε «*Δόξα σοι τῷ δείξαντι τὸ φῶς...*» (Δοξολ.)· γιατί ὄντως ἡ πίστι μας εἶνε φῶς.

* * *

Ἄλλα γιατί νὰ σᾶς κουράζω, ἀδελφοί μου; Δὲν ὑπάρχει ἀνάγκη ν' ἀποδείξουμε ἐμεῖς στοὺς ἀπίστους τί ἀξία ἔχει ἡ πίστι· τὸ μαρτυρεῖ ἡ **ἱστορία τοῦ μικροῦ αὐτοῦ ἔθνους**. Καὶ ἂν –δὲν ξέρω γιὰ τὰ ἄλλα ἔθνη–, ἂν στὴν Ἑλλάδα ἔρθῃ μέρα κατηραμένη ποὺ οἱ ἄνθρωποι πάψουν νὰ πιστεύουν κι ἀδειάσουν οἱ ἐκκλησίες, τότε καὶ

τὰ λιθάρια θὰ φωνάξουν ὅτι «*Εἷς ἅγιος, εἷς Κύριος, Ἰησοῦς Χριστός, εἷς δόξαν Θεοῦ Πατρός· ἀμήν*» (Φιλ. 2,11 καὶ θ. Λειτ.). Γιατί ἐδῶ, ὅπου νὰ σκάψῃς σ' αὐτὰ τὰ βράχια, ἢ γῆ φωνάζει, ὅτι ὅλα ἔγιναν «*πίστει*», διὰ τῆς πίστεως δηλαδή. «*Πίστει*» καὶ ὄχι γνώσει, «*πίστει*» καὶ ὄχι πλούτῳ, «*πίστει*» καὶ ὄχι ἐπιστήμη στάθηκε τὸ μικρὸ αὐτὸ ἔθνος. «*Πίστει*» βάσταξε τὸ Βυζάντιο χίλια χρόνια καὶ ἔγινε τὸ φράγμα, ὁ φράχτης, γιὰ νὰ μὴν περάσουν οἱ βάρβαροι· ἔκφρασι τῆς πίστεως αὐτῆς εἶνε ὁ ὑπέροχος Ἀκάθιστος ὕμνος. «*Πίστει*» τὸ γένος μας, ὅταν γιὰ τὶς ἁμαρτίες του δουλώθηκε στοὺς Τούρκους, ἄντεξε τετρακόσα χρόνια καὶ δὲν ἔσβησε, γιατί ἱερομόναχοι καὶ ἄλλοι ἐμπνευσμένοι ῥασοφόροι δίδασκαν στοὺς νάρθηκες τῶν ἐκκλησιῶν μετὰ τὸ Ὀκτώηχι καὶ τὸ Ψαλτήρι. «*Πίστει*» πάλι τὸ '21 μιὰ φούχτα μαχηταὶ τὸ ἀνέστησαν ἀπὸ τὸν τάφο τῆς δουλείας. «*Πίστει*» οἱ πολιορκημένοι στὸ Μεσολόγγι ἔγιναν σκέλεθρα καὶ ὁ Καψάλης ἔρριξε φωτιά στὸ βαρέλι τῆς πυρίτιδος μετὰ τὸ «*Μνήσθητί μου, Κύριε, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ βασιλείᾳ σου*» (Λουκ. 23,42). «*Πίστει*» στὴν Κρήτη ὁ καλόγερος Γαβριηλ ἄναψε μετὰ τὸ δαυλὸ του τὸ Ἀρκάδι. «*Πίστει*» ἀνεβήκαμε στὰ ψηλὰ βουνὰ τῆς Ἀλβανίας καὶ γράψαμε τὸ «*ΟΧΙ*» ὑπὸ τὴν σκέπη τῆς ὑπερμάχου Στρατηγοῦ μας. Μετὰ τὴν πίστι ζοῦμε ὡς τώρα πάνω στὰ βράχια αὐτά.

Τὴν πίστι αὐτὴ, ποὺ ἀνόσιοι, ἀπάτριδες, ἀνάξια παιδιὰ τῆς Ἑλλάδος ζητοῦν νὰ τὴν τορπιλλίσουν, **νὰ τὴν κρατήσουμε**. Εἶνε τὸ φῶς, ἡ παρηγοριά, ἡ ἄγκυρα, ὁ φάρος, τὸ φάρμακο, ὁ γιατρός, ἡ ζωὴ μας. Προτιμότερο νὰ πεθάνουμε παρὰ νὰ σβῆσῃ ἡ πίστι.

Ἡ πίστι εἶνε ὁ **βράχος**. Ἔχετε δεῖ στρεῖδια; Εἶμαι ἀπὸ νησί. Ἐκεῖ στὰ βράχια ὑπάρχουν στρεῖδια. Ἄμα τὸ στρεῖδι καταλάβῃ ὅτι πᾶς νὰ τὸ πάρῃς ἀπὸ τὸ βράχο, κολλάει τόσο δυνατὰ, ποὺ γιὰ νὰ τὸ ξεκολλήσῃς πρέπει νὰ σπάσῃς τὸ βράχο· βράχος καὶ στρεῖδι γίνονται ἕνα. Σὰν τὰ στρεῖδια, λοιπόν, νὰ κολλήσουμε κ' ἐμεῖς στὸ βράχο ποὺ λέγεται Ὁρθοδοξία – Ἑλλάδα. Οὔτε προτεστάντες, οὔτε χιλιασταί, οὔτε ἄθεοι, οὔτε ἄπιστοι, οὔτε δαίμονες θ' ἀφαιρέσουν τὴν πίστι μας. **Θὰ μείνουμε στὴν πίστι τῶν πατέρων μας**. «*Αὕτη ἡ πίστις τῶν πατέρων*» (Τριῶδ., Συνοδικὸν Κυρ. Ὁρθοδ.), αὕτη ἡ πίστις τοῦ ἔθνους! Σ' αὐτὴν θὰ ζήσουμε καὶ σ' αὐτὴν θὰ πεθάνουμε. Καὶ ἀπὸ γενεὰ σὲ γενεὰ μέχρι συντελείας τῶν αἰώνων, ὅσο θὰ τρέχουν τὰ ποτάμια κι ὅσο θὰ λάμπουν τὰ ἄστρα, θὰ ψάλλουμε τὸ μεγαλεῖο τῆς πίστεώς μας· «*Αὕτη ἐστὶν ἡ νίκη ἡ νικησασα τὸν κόσμον, ἡ πίστις ἡμῶν*» (Α' Ἰω. 5,4).

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**

Ἀπομαγνητοφωνημένη ὁμιλία, ἡ ὁποία ἐγίνε στὸν ἱ. ναὸ Ἁγ. Κωνσταντίνου Ὁμοσίας τῶν Ἀθηνῶν τὴν Κυριακὴν 14 Μαρτίου 1965. Καταγραφή καὶ σύντμησης 24-1-2017. Τὴν ὁμιλία αὕτη μπορεῖτε νὰ τὴν ἀκούσετε χωρὶς περικοπὲς στὸ cd 112β'Α τῆς σειρᾶς «ΦΩΝΗ ΒΟΗΝΤΟΣ» (πληροφορίες στὸ τηλέφωνο 23850-28868).

Τὸ φυλλάδιο διανέμεται ἀπὸ τὸν Ἱεραποστολικὸ Σὺλλογο Κυριακῆ, τηλ: 23510 22183 – Κατερίνη,

μετὰ τὴν εὐλογία τῆς Ἱεράς Μητροπόλεως.

Στὸ διαδίκτυο στὸν ἰστότοπο: <http://iskiriaki.com>

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΚΓ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1236 ²	Κυριακὴ Β' Νηστειῶν (Μάρκ. 2,1-12) 8 Μαρτίου 2026 (2006)	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
---	---	---

Κλίμα μετανοίας

«Τέκνον, ἀφέωνταί σοι αἱ ἁμαρτίαι σου» (Μάρκ. 2,5)

Ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς, ἀγαπητοί μου, ποὺ ἐορτάζει σήμερα, ἔχει θαυμάσιες ὁμιλίες στὰ εὐαγγέλια τῶν Κυριακῶν, ἐρμηνεύει δὲ καὶ τὸ σημερινὸ εὐαγγέλιο (β. Μάρκ. 2,1-12). Ἐδῶ ἔχουμε ἓνα ἀπὸ τὰ ἀναρίθμητα θαύματα τοῦ Κυρίου, ποὺ φανερώνουν ὅτι εἶνε Θεός.

***

Τὸ σημερινὸ εὐαγγέλιο λέει, ὅτι ὁ Χριστός, μετὰ τὴν αὐστηρὴ νηστεία του ἐπὶ σαράντα ἡμέρες στὴν ἔρημο τοῦ Ἰορδάνου, ποὺ οὔτε ἔφαγε οὔτε ἤπια, ἐπέστρεψε στὴ Γαλιλαία, τὴν ἀγαπημένη του ἐπαρχία, κ' ἐγκαταστάθηκε στὴν Καπερναοὺμ, ἐκεῖ στὴν ὄχθη τῆς λίμνης Τιβεριάδος. Ἀπὸ ἑκεῖ διάλεξε τοὺς πρώτους μαθητὰς του, τοὺς εὐλόγησε νὰ κηρύττουν τὸ εὐαγγέλιο, καὶ ἐκεῖ **δίδασκε τὸ λαό**.

Στὴν Καπερναοὺμ λοιπὸν διδάσκει ὁ Χριστός. Ἄλλὰ ποῦ; στὴ συναγωγή, στὴν ἀκροθαλασσιὰ ἀπὸ τὴ βάρκα, σὲ ὕπαιθρο, σὲ κορυφὴ ὄρους; Ὁχι. **Σὲ ἓνα σπίτι**. Κι ἀπ' τὴ στιγμή ποὺ μπῆκε στὸ σπίτι ὁ Χριστός, σταμάτησαν κάθε ἐργασία. Μόλις τὸ ἔμαθε ὁ λαός, ἔγινε τόσος συνωστισμός, ὥστε νὰ μὴ χωρᾶν κανεῖς ἄλλος. Ἄκουγαν ὅλοι τὰ ῥήματα τῆς αἰώνιου ζωῆς.

Ἐδῶ σταματῶ – μοῦ ῥχεται νὰ κλάψω. Ἀναλογίζομαι, ὅτι σὲ κάθε σπίτι ἔρχεται ὁ Χριστός. Γι' αὐτὸ **τὸ σπίτι πρέπει νὰ εἶνε ἐκκλησία**. Στὴν ἀρχαία ἐποχὴ κάθε σπίτι ἦταν ἐκκλησία, καὶ ἱερεὺς ἦταν ὁ πατέρας. Μέσα στὸ σπίτι εἶχαν εἰκόνες τοῦ Χριστοῦ, τῆς Παναγίας, τῶν ἁγίων. Εἶχαν καντήλι, θυμιατό, κεριά. Εἶχαν πρὸ παντὸς ἁγία Γραφή· τὴν Παλαιὰ καὶ τὴν Καινὴ Διαθήκη. Εἶχαν βίους ἁγίων. Καὶ προσεύχονταν ὅλοι μαζί.

Ἐδῶ, μιὰ καὶ εἶνε κοντὰ ἡ ἐθνικὴ μας ἐορτὴ τῆς 25ης Μαρτίου, θὰ σᾶς πῶ **ἓνα ἀνέκδοτο**. Ἡ μικρὴ μας Ἑλλάδα, σχεδὸν ἄοπλη, ἐπαναστάτησε κατὰ τῶν Τούρκων ποὺ τὴν καταδυνάστευαν τετρακόσα χρόνια. Τότε ὅλη ἡ Εὐρώπη θαύμασε καὶ εἶπε· Πῶς ἓνας μικρὸς λαός, χω-

ρὶς ὄπλα, νικᾷ μιὰ αὐτοκρατορία; – ποὺ οἱ πρεσβευτὰ τῶν μεγάλων δυνάμεων στέκονταν κλαρίνο μπροστὰ στὸ σουλτάνο. Ἔστειλαν λοιπὸν μιὰ ἐπιτροπὴ ἀξιωματοῦχων ἀπ' τὴ Γαλλία στὴν Ἑλλάδα, γιὰ νὰ μάθουν τὸ μυστικὸ τῆς νίκης. Ἐφτασαν αὐτοὶ **στὴν Τρίπολι** καὶ προχώρησαν σ' ἓνα χωριό. Νύχτωσε, καὶ φιλοξενήθηκαν σὲ κάποιο σπίτι. Ἦταν ἐκεῖ ἓνας πατέρας, μιὰ μάνα στοργικὴ καὶ ἐπτὰ παιδιὰ. Καὶ τί εἶδαν οἱ ξένοι· ὅλη ἡ οἰκογένεια, πρὶν κοιμηθοῦν, γονάτισαν. Ὁ μικρότερος εἶπε τὸ «*Κύριε, ἐλέησον*», ἄλλος εἶπε τὸ «*Βασιλεῦ οὐράνιε...*», ἄλλος τὸ «*Ἅγιος ὁ Θεός...*», ἄλλος τὸ «*Πάτερ ἡμῶν...*», ἄλλος τὸ «*Πιστεύω...*», καὶ τέλος ὅλοι μαζί ἔψαλαν τὸ «*Τῇ ὑπερμάχῳ Στρατηγῷ τὰ νικητήρια...*». Τότε ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀποστολῆς εἶπε· **Νὰ τὸ μυστικὸ τῆς νίκης· ἡ μεγάλη τους πίστι στὸ Θεό!**

«*Διὰ πίστεως κατηγωνίσαντο βασιλείας*» (Ἐβρ. 11,33). Πίστευαν τὰ ἀθῶα παιδιὰ, πίστευαν καὶ οἱ μεγάλοι· πίστευαν οἱ στρατηγοί, πίστευε πάρα πολὺ καὶ ὁ **Κολοκοτρώνης**, ποὺ εἶπε· Οἱ μεγάλοι θὰ μᾶς προδώσουν, θὰ μᾶς ἐγκαταλείψουν· ἀλλὰ ἡ Παναγία ὑπέγραψε τὴν ἐλευθερίαν τῆς Ἑλλάδος καὶ «*δὲν παίρνει πίσω τὴν ὑπογραφή της*». Αὐτὴ τὴν πίστι εἶχαν οἱ πρόγονοί μας καὶ ἔτσι νίκησαν.

Στὰ σημερινὰ σπίτια μπαίνει ὁ Χριστός; Οὔτε εἰκόνες ἔχουν, οὔτε προσευχὴ κάνουν, οὔτε Εὐαγγέλιο διαβάζουν. Τὸ σπίτι σήμερα εἶνε **σπίτι τοῦ διαβόλου**, ὄχι τοῦ Χριστοῦ. Ὑπερβολικὰ τὰ λές, θὰ πῆτε. Δὲν ὑπερβάλλω. Στὸ σπίτι κυριαρχεῖ ἡ τηλεόρασι καὶ δείχνει ὅ,τι αἰσχροτέρο ὑπάρχει. Οἱ Τούρκοι ἔχουν ψεύτικη θρησκεία, ἀλλὰ τέτοια πράγματα στὴν τηλεόρασι δὲν ἐπιτρέπουν. Ἐδῶ δημιουργεῖται ὁ τηλεάνθρωπος. Πραγματοποιήθηκε ἡ προφητεία τοῦ ἁγίου Κοσμᾶ, ὅτι «*θὰ ἔρθῃ ἐποχὴ ποὺ ὁ διάβολος μ' ἓνα κουτὶ θὰ τρελάνῃ τὸν κόσμον*». Μέσα ἀπ' αὐτὰ τὰ σπίτια βγαίνουν δια-

βόλοι. Ἀκόμη καὶ σφαγεῖο καταντᾶ τὸ σπίτι, ἀφοῦ οἱ γονεῖς κάνουν ἐκτρώσεις καὶ σφάζουν τὰ παιδιὰ τους. Οἱ Ἕλληνες εἶνε **ὄχι φιλόθεοι ἀλλὰ φιλοθεάμονες**, ὅπως λέει ὁ σημερινός μας ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς.

Δίπλα στὸν παράλυτο τῆς Καπερναοῦμ βλέπουμε ὅτι βρέθηκαν **τέσσερις σπλαχνικοὶ ἄνθρωποι**, ποὺ τὸν σήκωσαν καὶ τὸν πῆγαν στὸ Χριστό. Ἀλλὰ οἱ ἄλλοι δὲν τοὺς ἄνοιγαν δίοδο νὰ περάσουν, καὶ ἄς φαίνονταν εὐσεβεῖς.

Σταματῶ πάλι ἐδῶ. Δὲν ἀρκεῖ νὰ ἐκκλησιαζώμαστε· πρέπει νὰ ἔχουμε καὶ **σπλάχνα οἰκτιρμῶν**. Ὅλο τὸ μεγαλεῖο τῆς πίστεώς μας συγκεντρώνεται σ' ἓνα σημεῖο· ὅτι «ὁ Θεὸς ἀγάπη ἐστὶ» (Α' Ἰω. 4,9,16) καὶ στὰ λόγια τοῦ Χριστοῦ «*Ἀγαπᾶτε ἀλλήλους*» (Ἰω. 13,34).

Τὸ πλήθος ἐκεῖνο δὲν εἶχε **ἀγάπη**. Ἀπλῶς πῆγαν τότε ν' ἀκούσουν τί θὰ πῆ ὁ Χριστός, καὶ μετὰ ἔγιναν καὶ κριταὶ του. Οἱ συνοδοὶ ὅμως τοῦ παραλύτου δὲν ἦταν χλιαροί· ἦταν μαχηταὶ κ' εἶχαν ἐπιμονή. Πῆραν σχοινιά, ἔδεσαν τὸ κρεβάτι, ἀνέβηκαν στὴ στέγη, ἀνέσυραν τὸν παράλυτο, ἀφαίρεσαν τὰ κεραμίδια, καὶ τέλος τὸν κατέβασαν μπροστὰ στὸ Χριστό.

Ἦ ἀγία στιγμή! Ὁ Χριστὸς ὅμως δὲν τὸν θεράπευσε ἀμέσως. Τοῦ εἶπε πρῶτα «*Τέκνον, ἀφέωνταί σοι αἱ ἁμαρτίαι σου*» (Μάρκ. 2,5). Οἱ γραμματεῖς σκανδαλίστηκαν. Ποιὸς εἶν' αὐτός, εἶπαν, ποὺ συγχωρεῖ ἁμαρτίες; Τότε ὁ Χριστὸς τὸν θεράπευσε καὶ σωματικῶς· τοὺς ἀπέδειξε, ὅτι **εἶνε ὁ Θεὸς** ποὺ συγχωρεῖ ἁμαρτίες.

***

Γιατί, ἀγαπητοί μου, ὁ Χριστὸς πρῶτα συγχώρησε τὶς ἁμαρτίες τοῦ παραλύτου καὶ μετὰ τὸν θεράπευσε; Ὑπάρχει ἐδῶ **βαθὺ νόημα**.

Ῥίζα ὄλων τῶν κακῶν εἶνε ἡ ἁμαρτία. Ἐνα δὲ ἀπὸ τὰ κακὰ ποὺ ἔφερε ἡ ἁμαρτία εἶνε **ἡ ἀσθένεια καὶ ὁ θάνατος**. Στὸν παράδεισο ὑπῆρχαν ὅλα τὰ καλά, καὶ δὲν ὑπῆρχε ἀσθένεια· δὲν ὑπῆρχαν γιατροὶ, φάρμακα, κλινικές· δὲν ὑπῆρχε θάνατος. Τώρα ὅλα εἶνε μολυσμένα, ὁ ἀέρας καὶ τὸ νερό· ὅπως λέει ἡ Ἀποκάλυψι, τὸ ἐν τρίτον τῆς ὑδρογείου θὰ μολυνθῆ (βλ. Ἀπ. 8,7-12). Ὁ Χριστός, ποὺ ἦταν ἀναμάρτητος, πείνασε καὶ δῖψασε ἀλλὰ ποτέ δὲν ἀρρώστησε. Ἦταν ὅλος ὑγεία. Σ' αὐτὴ τὴν κατάστασι καλεῖ καὶ τὸν ἄνθρωπο. Γι' αὐτὸ πρῶτα εἶπε «*Τέκνον, ἀφέωνταί σοι αἱ ἁμαρτίαι σου*»· διότι ἐκ τῶν ἁμαρτιῶν του εἶχε γίνει παράλυτος.

Τώρα, ἐπειδὴ δὲν ὑπάρχει φόβος Θεοῦ καὶ καλπάζει ἡ ἁμαρτία, ὅσο αὐξάνονται οἱ γιατροὶ καὶ τὰ φάρμακα, **αὐξάνουν καὶ οἱ ἀρρώστεις**. Κάποτε οἱ γιατροὶ ἦταν λίγοι καὶ ἤξεραν τὰ στοιχειώδη. Ἐβλεπαν ὅμως τὸ σῶμα καὶ τὴ ζωὴ ὡς ἱερὸ δῶρο τοῦ Θεοῦ.

Ὁ Χριστὸς θεράπευσε πρῶτα τὶς ἁμαρτίες. Γι' αὐτὸ κ' ἐμεῖς, ὅταν ἀσθενοῦμε, νὰ καλοῦμε ἱερέα γιὰ νὰ κάνη **εὐχέλαιο**, ποὺ εἶνε ἓνα ἀπὸ τὰ ἑπτὰ μυστήρια τῆς ἁγίας μας Ἐκκλησίας καὶ κάνει θαύματα. Ὅ,τι δὲν μποροῦν νὰ κάνουν οἱ γιατροὶ, τὸ κάνει ἡ πίστι στὸ Χριστό.

***

«*Τέκνον, ἀφέωνταί σοι αἱ ἁμαρτίαι σου*». Αὐτὴ ἡ γλυκύτατη φωνὴ τοῦ Χριστοῦ ἀκούγεται, ἀδελφοί μου, μέχρι σήμερα. Τώρα βέβαια ὁ Χριστὸς εἶνε ἀόρατος ἀνάμεσά μας· ἀλλὰ ὑπάρχει **ἡ Ἐκκλησία** του ποὺ, ὅπως λέει ὁ ἱερὸς Αὐγουστίνος, εἶνε «*ὁ Χριστὸς ἐπεκτεινόμενος εἰς τοὺς αἰῶνας*».

Ὁ ἄνθρωπος, ἐπειδὴ ἁμαρτάνει, δοκιμάζει θλίψεις καὶ **τύψεις**. Ἐμαρτάνεις; θὰ αἰσθανθῆς ὅ,τι αἰσθάνθηκε ὁ Κάιν καὶ ὁ Ἰούδας.

Ὅταν ἤμουν ἱεροκήρυκας στὴν Ἀθήνα, μὲ κάλεσε στὸ νοσοκομεῖο μιὰ γριὰ γυναίκα ποὺ πέθαινε, νὰ ἐξομολογηθῆ. Ἔχω **κάρβουνο ἀναμμένο** μέσα μου, ἔλεγε, καὶ καίγομαι· πρὸ ἐβδομήντα ἐτῶν ὁ σύζυγός μου μὲ πίεσε καὶ ἔκανα ἔκτρωσι· ἀπὸ τότε δὲν μπορῶ νὰ ἡσυχάσω... Καὶ ὁ Ντοστογιέφσκυ λέει· «Ὅποιος σκοτώνει παιδί, σκοτώνει τὸ Χριστό».

Πλήθος ἁμαρτίες κάνουμε. Ἄλλ' ὅπως λέει ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος κ' ἐπαναλαμβάνει ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς, «δὲν θὰ μᾶς δικάσῃ ὁ Θεὸς γιατί ἁμαρτάνουμε, ἀλλὰ γιατί δὲν μετανοοῦμε». Ἦν **ἐξομολογηθοῦμε εἰλικρινά**, τότε θ' ἀκούσουμε κ' ἐμεῖς στὰ βάθη τῆς ψυχῆς μας τὴν γλυκύτατη φωνὴ τοῦ Χριστοῦ «*Τέκνον, ἀφέωνταί σοι αἱ ἁμαρτίαι σου*». Καὶ μαζί μὲ τὸ Ντοστογιέφσκυ θ' ἀναφωνήσουμε· «Ἐξομολογήθηκα, καὶ παράδεισος φύτρωσε στὴν καρδιά μου». Ἦς δοκιμάσουμε κ' ἐμεῖς, ἀγαπητοί μου, καὶ δὲν θὰ μετανοιώσουμε.

Αὐτά, ποὺ σᾶς λέω ἐδῶ, νὰ τὰ πῆτε καὶ σὲ ὅλους τοὺς δικούς σας, ὥστε νὰ δημιουργηθῆ ἓνα κλίμα μετανοίας καὶ ἐπιστροφῆς.

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΓ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1939	Κυριακὴ Γ' τῶν Νηστειῶν (Ἐβρ. 4,14 – 5,6) 15 Μαρτίου 2026	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	--	---

Ταπεινοὶ στὸ θρόνο

«Προσερχώμεθα οὖν μετὰ παρρησίας τῷ θρόνῳ τῆς χάριτος, ἵνα λάβωμεν ἔλεον καὶ χάριν εὐρωμεν εἰς εὐκαιρον βοήθειαν» (Ἐβρ. 4,16)

Ὁ ἄνθρωπος, ἀγαπητοί μου, εἶνε ὑπερήφανος, πολὺ **ὑπερήφανος**. Ἰδίως ὁ ἄνθρωπος τοῦ αἰῶνος μας. Καυχᾶται γιὰ τὴ δύναμί του, γιὰ τὰ πλούτη, τὴν τέχνη, τὴν εὐφυΐα του, καὶ πρὸ παντὸς γιὰ τὴν ἐπιστήμη του. Ἄντε τώρα σ' ἓνα τέτοιο ἄνθρωπο νὰ μιλήσης γιὰ τὸ Θεό. Σήμερα, σοῦ λέει, πού πετᾶμε στὸ διάστημα, δὲν ἔχουμε ἀνάγκη ἀπὸ τὸ Θεό.

Ἄλλὰ **πόσο πλανᾶται!** Ὅσο κι ἂν προοδεύσῃ ἢ ἐπιστήμη, ὁ ἄνθρωπος εἶνε ἓνα ἀσθενικὸ πλάσμα. Ὅπως λέει ὁ ψαλμωδός, «ὡς ἄνθος μαραίνεται καὶ ὡς ὄναρ παρέρχεται καὶ διαλύεται πᾶς ἄνθρωπος» (Ἐξὸδ. ἀκολ.· βλ. Ψαλμ. 102,15. Ἠβ 14,2· 15,30. Ἦσ. 40,6-8· Α' Πέτρ. 1,24). Μία σταγόνα αἷμα στὸν ἐγκέφαλο, ἔνα μικρόβιο, καὶ νὰ ὁ θάνατος.

Κι αὐτὰ τὰ **μηχανήματα**, γιὰ τὰ ὁποῖα καυχᾶται ἡ τεχνολογία, ἔγιναν ὁ μεγαλύτερος φόβος τοῦ ἀνθρώπου. Παράδειγμα τὰ **αὐτοκίνητα**. Κι αὐτὴ τὴν ὥρα ἴσως κάποιος κάπου σκοτώνεται κάτω ἀπ' τοὺς τροχοὺς... Καὶ ἀπὸ **διαστημόπλοιο** ἀκόμη διὰ τοῦ ραδιοτηλεφώνου ἀκούστηκε κάποτε σπαρακτικὴ φωνή. Ἔνας ἀστροναύτης, ὄχι ἀπ' αὐτοὺς πού σώζονται κ' ἐπιστρέφουν ἀλλ' ἀπὸ ἐκείνους πού χάνονται, ἀκούστηκε νὰ φωνάζῃ· «Ἄχ! σκοτάδι, ἄβυσσος, Θεέ μου...», κ' ἡ φωνὴ του ἔσβησε.

Ἔλα λοιπόν, ἄνθρωπε, μὲ τὰ μηχανήματα καὶ ὅλα τὰ ἐπιτεύγματά σου, καὶ δὲς ὅτι δὲν εἶσαι τίποτε. Ἀναγνώρισε τὴν **ἀδυναμία**, τὴν ἀσθένεια, τὴν ἐξάρτησί σου, καὶ ταπεινώσου. Δὲν ἔχεις ἀνάγκη τὸ Θεό; Τί λόγος εἶν' αὐτός;

Δὲν ζῆ τὸ λουλούδι χωρὶς νερό, τὸ πουλὶ χωρὶς ἄερα, τὸ ψάρι ἔξω ἀπ' τὴ θάλασσα· καὶ ὁ ἄνθρωπος δὲν ζῆ χωρὶς Θεό. Εἶνε μία ἀνάγκη βαθυτάτη, ἀνεκρίζωτη ἀπὸ τὰ στήθη κάθε ἀνθρώπου, εἴτε κατοικεῖ στὰ σπήλαια εἴτε στοὺς οὐρανοξύστες, εἴτε φωτίζεται μὲ δαδὶ εἴτε ἀνάβει ἠλεκτρικὲς λάμπες. **Ἔχει ἀνάγκη τὸ Θεό.**

Μά, θὰ μοῦ πῆτε, μᾶς ἀκούει ὁ Θεός; ἐκεῖ-

νος εἶνε τόσο ψηλά... Τί εἶπατε, ἀδελφοί μου; Ἐμεῖς δὲν πιστεύουμε σ' ἓνα Θεὸ πού βρίσκεται σὲ κάποια γωνία τοῦ ἀπείρου σύμπαντος καὶ βλέπει ἀπαθῶς τὴν κατάστασί μας· δὲν πιστεύουμε ὅπως οἱ Γιαπωνέζοι καὶ οἱ Κινέζοι καὶ οἱ Ἰνδοὶ ἢ οἱ ἀρχαῖοι εἰδωλολάτρες πρόγονοί μας. Ἐμεῖς πιστεύουμε σ' ἓνα Θεό – «*τίς Θεὸς μέγας ὡς ὁ Θεὸς ἡμῶν;*» (Ψαλμ. 76,14) – πού ἀπὸ τὰ ὕψη τοῦ οὐρανοῦ κατέβηκε ἐδῶ στὴ Γῆ κ' ἔγινε ἄνθρωπος· ἔκλαψε, πείνασε, δίψασε, πόνεσε, ὑπέστη ὅλα τὰ ἀνθρώπινα καὶ στὴ Γεθσημανὴ ἔσταξε «*ὁ ἰδρὼς αὐτοῦ ὡσεὶ θρόμβοι αἵματος*» (Λουκ. 22, 44)· πάλεψε μὲ τὸ κακό, συκοφαντήθηκε καὶ σταυρώθηκε, γνώρισε ὅλη τὴν τραγωδίαν τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς, κ' εἶνε συμπαθὴς σ' ἐμᾶς. **Ἄς τρέξουμε λοιπὸν κοντὰ του**, ἄς προσπέσουμε στὰ ματωμένα πόδια τοῦ Ἐσταυρωμένου, κὶ ἄς ποῦμε σ' αὐτὸν τὰ βάσανα καὶ τὶς θλίψεις μας, γιὰ νὰ βροῦμε «*εὐκαιρον βοήθειαν*», ὅπως λέει σήμερα ὁ ἀπόστολος (Ἐβρ. 4,16).

***

Ἄφοῦ σᾶς ἔδειξα, ἀγαπητοί μου, τὴν ἀδυναμία τοῦ ἀνθρώπου, θὰ σᾶς δείξω τώρα μερικὲς περιπτώσεις πού ὁ **ἀδύναμος ἄνθρωπος καταφεύγει στὸ Θεό** καὶ ζητᾶει βοήθεια.

● **Ἀρρώστιας;** ἔχεις πέσει στὸ κρεβάτι κ' οἱ γιατροὶ σ' ἔχουν ξεγράψει; Μὴν ἀπελπισθῆς. Πάνω ἀπὸ γιατροὺς καὶ νοσοκομεῖα εἶνε ὁ Ἰησοῦς ὁ Ναζωραῖος. Σ' αὐτὸν νὰ καταφύγῃς. Κι ὅπως ὅταν ἦταν ἐδῶ στὴ Γῆ θεράπευσε τόσους ἀρρώστους, ἔτσι καὶ σήμερα θεραπεύει· ἀρκεῖ νὰ τὸ ζητήσης. Δὲν εἶνε παραμύθι αὐτό – ἄς φωνάζουν οἱ ἄπιστοι· εἶνε ἀλήθεια. Κ' ἐδῶ τώρα ὑπάρχουν κάποιοι πού, ἐνῶ ἀπογοητεύθηκαν ἀπὸ τοὺς γιατροὺς, ξαφνικὰ μιὰ προσευχὴ τῆς μάνας κ' ἓνα δάκρυ στάθηκαν ἢ αἰτία νὰ θεραπευθοῦν. Ἀμέτρητα εἶνε τὰ παραδείγματα πού φωνάζουν, ὅτι παραπάνω ἀπ' ὅλα εἶνε ὁ Χριστός. **Ἄς τρέξουμε κοντὰ σ'**

αυτόν, πού εἶνε «ὁ ἰατρὸς τῶν ψυχῶν καὶ τῶν σωμάτων ἡμῶν» (θ. Λειτ. μετὰ τὸ Πάτερ ἡμῶν).

● Δὲν ἔχεις χρήματα, δὲν εἶσαι πλούσιος, δὲν ἔχεις καράβια, δὲν εἶσαι ἕνας ἐκμεταλλευτῆς πού θησαυρίζει, ἀλλὰ **εἶσαι ἕνας φτωχὸς ἐργάτης** πού δουλεύει σκληρὰ ἀπ' τὸ πρωὶ μέχρι τὸ βράδυ καὶ ποτίζει τὴ γῆ μὲ ἰδρώτα καὶ δάκρυ; Νά ἔχεις χαρὰ κ' ἐλπίδα. Ἔλα κοντὰ στὸ Χριστό· αὐτὸς ἦταν ὁ πρῶτος ἐργάτης τοῦ κόσμου.

● **Εἶσαι οἰκογενειάρχης;** παλεύεις μὲ μύρια ἐμπόδια (ἰδιοτροπία συζύγου, αὐθάδεια παιδιῶν, προπέτεια τῆς κόρης, σκάνδαλα τῆς κοινωνίας); ἀγωνιᾷς πῶς θὰ κρατήσης τὴν τιμὴ τοῦ σπιτιοῦ, πῶς θ' ἀναστήσης τὰ παιδιὰ σου, πῶς θὰ παντρέψης τὰ κορίτσια σου, πῶς θ' ἀνταποκριθῆς στὰ χρέη σου; – μόνο ἕνας πατέρας ξέρει τί ἀγῶνας γίνεται σήμερα μέσα στὸ χάος πού δημιούργησε μία γενεὰ ἀποστάτις καὶ «μοιχαλὶς» (Ματθ. 12,39. Μάρκ. 8,38). Τρέξε λοιπὸν στὸ Χριστό, πού εἶνε ὁ ἀληθινὸς φίλος τῆς οἰκογενείας. Γράψτε το· ὅπου πατήση τὸ πόδι τοῦ ὁ Χριστός, ἐκεῖ καὶ ἡ καλύβα γίνεται παράδεισος· ὅπου λείπει ὁ Χριστός, ἐκεῖ καὶ τὰ παλάτια γίνονται κολάσεις. Τρέξε κοντὰ του μὲ πίστι. Δὲν ὑπάρχει ἄλλο στήριγμα στὸν κόσμο.

● Δὲν εἶπα ὅμως ἀκόμη τίποτα, ἀδέρφια μου. Τὴν ἅγια αὐτὴ ἡμέρα τῆς Σταυροπροσκυνησεως, θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε ν' ἀπευθύνω τὸ σπουδαιότερο ἐρώτημα. Δὲν σὲ ρωτῶ τώρα ἂν εἶσαι ἄρρωστος ἢ ἐργάτης φτωχὸς ἢ οἰκογενειάρχης. Ἐνώπιον τοῦ Ἐσταυρωμένου καὶ τοῦ τιμίου Σταυροῦ, ἐρωτῶ· **εἶσαι ἁμαρτωλός;** Πρέπει ν' ἀπαντήσης σήμερα· σὲ ὑποχρεώνει ὁ σταυρὸς νὰ πῆς ἂν εἶσαι ἁμαρτωλός. Ἄν πῆς «ὄχι», λὲς ψέματα· γιατί ἡ Γραφή λέει ὅτι, καὶ μιὰ μέρα ἀκόμα ἂν ζήση ὁ ἄνθρωπος πάνω στὴ γῆ, εἶνε ἀδύνατον νὰ μείνη καθαρὸς καὶ ἀναμάρτητος (βλ. Ἰωβ 14,4-5· βλ. καὶ 4,17. Παροιμ. 20,9). Ἔνας μόνο εἶνε ὁ ἅγιος καὶ ἀναμάρτητος, ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός· ἐμεῖς οἱ ἄλλοι εἴμαστε ἁμαρτωλοί.

Ποιὲς εἶνε οἱ ἁμαρτίες μας; Πάρε σήμερα τὴ ζυγαριὰ τοῦ σταυροῦ καὶ ζύγισε τὰ ἁμαρτήματά σου. Δὲν ἐννοῶ μόνο τὶς ἐξωτερικὲς πράξεις (μοιχεῖες, πορνείες, ἐγκλήματα)· ἁμαρτήματα εἶνε καὶ τὰ λόγια, ἁμαρτήματα εἶνε καὶ οἱ λογισμοί, οἱ κινήσεις τῆς ψυχῆς, ὅλου τοῦ συναισθηματικοῦ καὶ νοητικοῦ κόσμου μας. Κάθε ἁμαρτία, ὅπως εἶπε κάποιος, εἶνε μιὰ μαύρη πέτρα τῆς κολάσεως. Κι ἂν μαζέψης ὅλες αὐτὲς τὶς μαῦρες πέτρες, ἀπὸ τὴν παιδικὴ ἡλικία καὶ τὰ νιάτα σου μέχρι σήμερα, θὰ φτειάξῃς **ἕναν Ὀλυμπο κατάμαυρο**. Ποιὸς μπορεῖ νὰ μετακινήσῃ αὐτὸ τὸ βουνό, τὸ μαῦρο καὶ γρανιτῶδες ὄρος τῆς ἁμαρτίας;

Ὁ Ἀρχιμῆδης ἔλεγε «*Δὸς μοι πᾶ σὼ καὶ τὰν γὰν κινάσω*» (βλ. Μιχ. Ἰατροῦ, Πόθεν καὶ διατί, σ. 149)· δῶσ' μου ποῦ νὰ σταθῶ, δῶσ' μου ὑπομόχλιο, καὶ θὰ κινήσω ὀλόκληρη τὴ Γῆ. Κ' ἐγὼ λέω· δὲν ἔχουμε ἀνάγκη ἀπὸ ὑπομόχλιο. Βουνὸ ἀπέναντί μας, πού πλακώνει τὰ στήθη, εἶνε οἱ ἁμαρτίες μας. Ἀνεβαίνω στὸ Γολγοθᾶ. Κ' ἐκεῖ **ὁ Χριστός, μὲ μοχλὸ τὸ σταυρὸ καὶ ὑπομόχλιο τὸ Γολγοθᾶ**, σηκώνει τὸ βουνό, τὸ ἀνατρέπει καὶ τὸ ρίχνει στὴν ἄβυσσο τοῦ θεοῦ ἐλέους καὶ τῶν οἰκτιρμῶν. Μὴν ἀπελπίζεσαι λοιπὸν, ἁμαρτωλέ, ὅσο πολλὰ καὶ μεγάλα κι ἂν εἶνε τ' ἁμαρτήματά σου. Ὁ Χριστὸς εἶνε «*ὁ αἴρων τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου*» (Ἰω. 1,29).

Μόνο **μὴ ἀναβάλλεις· τρέξε σήμερα**, μὴ χάσης τὴν εὐκαιρία. Τὸ «*σήμερον*» τονίζει ὁ ἀπόστολος (Ἐβρ. 3,7,15· 4,7). Τὸ σήμερα εἶνε δικό μας, ὄχι τὸ αὔριο. Ἄν ἀκούσης τὴ φωνὴ του, νὰ ὑπακούσης ἀμέσως. Σήμερα πού ζῆς, πού ἡ σκέψι σου λειτουργεῖ, πού τὰ χέρια σου κινοῦνται, πού τὰ πόδια σου τρέχουν, πού ἡ γλῶσσα σου μιλάει. Ἄντε στὸ σπιτάκι σου, κλείσου στὸ δωμάτιό σου, πάρε ζυγαριὰ καὶ μέτρησε τ' ἁμαρτήματά σου καὶ γονάτισε μπροστὰ στὸν Ἐσταυρωμένο μὲ μετάνοια. Ὅπως εἶπε ὁ ἀπόστολος Παῦλος, «*προσερχόμεθα ... τῷ θρόνῳ τῆς χάριτος, ἵνα λάβωμεν ἔλεον καὶ χάριν εὐρωμεν εἰς εὐκαιρον βοήθειαν*» (Ἐβρ. 4,16).

* * *

Ἀδελφοί μου, τελείωσα. Σφραγίζω τὰ λόγια μου μ' ἕνα παράδειγμα. Τὰ καράβια εἶνε ἀπαραίτητο νὰ ἔχουν **ἀσύρματο**. Σὲ ὥρα κινδύνου ἐκπέμπουν τὸ σῆμα ΣΟΣ (S.O.S.) κι ἀμέσως πλοῖα κι ἀεροπλάνα σπεύδουν νὰ βοηθήσουν.

Μὲ ἐννοήσατε; Θάλασσα εἶνε κι ὁ κόσμος αὐτός. Καὶ μακάρι νὰ εἶχαμε μπουνάτσα. Δὲν ζοῦμε σὲ καιρὸ μπουνάτσας – νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸ μυαλό μας αὐτό. Μέσα στὰ ἄγρια κύματα σὰν μικρὰ σκάφη πλέουμε κ' ἐμεῖς, καὶ ὡς ἄτομα καὶ ὡς οἰκογένειες καὶ ὡς ἔθνος. Ἡ πατρίδα μας δὲν γνώρισε μπουνάτσες· τρικυμίες γνώρισε. Ἄλλα ἔθνη πνίγηκαν, καταποντίστηκαν, χάθηκαν. Ἄλλὰ τὸ μικρὸ σκάφος πού λέγεται Ἑλλάς ἔχει ἀσύρματο· καὶ ὁ ἀσύρματός του εἶνε ἡ προσευχὴ «**Κύριε τῶν δυνάμεων μεθ' ἡμῶν γενοῦ...**» (Μέγ. Ἀπόδ.). Αὐτὸ πιστεύουμε. Στὴ γῆ αὐτὴ τοῦ μαρτυρίου καὶ τοῦ πόνου –δὲν εἶνε παραμύθια αὐτά–, στὰ ψηλά μας βουνά, στοὺς κάμπους καὶ στὶς θάλασσές μας, ἀκούγεται ἡ προχευχὴ τῶν ἡρώων μας – μυριάδες τάφοι! Ὁχι, δὲν θὰ νικήσῃ ἡ ἀπιστία κ' ἡ ἀθεΐα. Θὰ νικήσῃ ὁ Χριστός, ἡ ἅγια του πίστις. Αὐτὸς εἶπε καὶ ἐλάλησε, καὶ ἡ μαρτυρία του εἶνε ἀληθινή.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος**

Ἀπομαγνητοφωνημένη ὁμιλία, ἡ ὁποία εἶνε στὸν ἰ. ναὸ Ἁγ. Ἐλευθερίου Γκάζη [Ἄρεως] - Ἀθηνῶν τὴν Κυριακὴ 28-3-1965. Καταγραφή καὶ σύντμησης 10-3-2016. Τὴν ὁμιλία αὐτὴ μπορεῖτε νὰ τὴν ἀκούσετε χωρὶς περικοπὲς στὸ cd 1138'Α τῆς σειρᾶς «ΦΩΝΗ ΒΟΥΝΤΟΣ» (πληροφορίες στὸ τηλέφωνο 23850-28868).

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ΄ - Ἔτος ΙΘ΄
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 860²

Κυριακὴ Δ΄ Νηστειῶν (Ἐβρ. 6, 13-20)
22 Μαρτίου 2026 (2002)

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Εὐλογία Κυρίου

«Ἡ μὴν εὐλογῶν εὐλογήσω σε καὶ πληθύνων πληθυνῶ σε» (Ἐβρ. 6,14)

Ολα, ἀγαπητοί μου, ὅλα ὅσα ἀκοῦμε στὴν ἑκκλησία, εἶνε ἀνεκτίμητα. Καὶ ἓνα μόνο ἀπὸ αὐτὰ νὰ ἐφαρμόζαμε, θ' ἀποκτούσαμε φτερὰ ἀγγέλου. Ἀπ' ὄλο αὐτὸ τὸν πλοῦτο θέλω νὰ προσέξετε ἓνα λόγο, μιὰ εὐλογία, καὶ νὰ ἐξετάσουμε, εἴμαστε κ' ἐμεῖς ἄξιοι αὐτῆς τῆς εὐλογίας. **Ποιά εἶνε ἡ εὐλογία;**

***

Εἶνε αὐτὸ ποὺ λέει σήμερα ὁ ἀπόστολος (βλ. Ἐβρ. 6,13-20). «Ἀληθινά», λέει, «σὲ βεβαιῶνω μὲ ὄρο, ὅτι θὰ σὲ εὐλογήσω καὶ **θὰ σὲ πληθύνω**» (ἔ.ἀ. 6,14). Εἶνε ἡ φωνὴ τοῦ Θεοῦ, ποὺ ἀπευθύνεται σὲ ἓναν ἄνθρωπο. Ποιὸς εἶνε αὐτός; Εἶνε ὁ **Ἀβραάμ**. Ἦρθε 2.000 χρόνια πρὸ Χριστοῦ. Κατοικοῦσε στὴν εὐφορώτατη χώρα τῶν Χαλδαίων, κοντὰ στὰ μεγάλα ποτάμια Τίγρι καὶ Εὐφράτη. Τὰ εἶχε ὅλα ἐκεῖ ἡ χώρα ἦταν πλούσια. Ἀλλὰ ἡ οἰκογένειά του ἦταν ὅλη εἰδωλολατρική. Ἡ μάνα του, ὁ πατέρας του, οἱ συγγενεῖς, οἱ γείτονες, ἡ πόλις, ἡ χώρα του, ὅλοι λάτρευαν τὰ εἰδῶλα. Καὶ **μόνο αὐτός**, κατὰ μυστηριώδη τρόπο, **πίστευε στὸν ἀληθινὸ Θεό**.

Μιὰ μέρα λοιπόν, ἐνῶ ἦταν μέσα στὰ πλούτη καὶ τὰ ἀγαθὰ, ἄκουσε μιὰ φωνὴ ποὺ ἐρχόταν ἀπὸ τὰ οὐράνια. Ἄς μὴν πιστεύουν οἱ ἄπιστοι· ἐμεῖς πιστεύουμε ὅτι, ἐκτὸς ἀπὸ τίς φωνές τῆς γῆς, φθάνουν στὸν ἄνθρωπο καὶ κάτι ἄλλες μυστηριώδεις φωνές. Ἄκουσε λοιπόν ὁ Ἀβραάμ μιὰ φωνή· **Σῆκω καὶ φύγε!** (βλ. Γέν. 12,1).

Ἔπειτα, μιὰ νύχτα, ἐνῶ ὁ οὐρανὸς ἦταν καθαρὸς καὶ τὰ ἄστρα ἔλαμπαν, ἀκούει μιὰ ἄλλη φωνή· –Ἀβραάμ, κοίταξε τὰ ἄστρα τ' οὐρανοῦ· **μπορεῖς νὰ τὰ μετρήσης;** –Εἶνε ἀμέτρητα, λέει ὁ Ἀβραάμ. –**Κοίτα τὴν ἄμμο στὴν ἀκροθαλασσιά· μπορεῖς νὰ μετρήσης πόσα σπυριά ἔχει;** –Εἶνε ἀμέτρητα, λέει ὁ Ἀβραάμ. –Ἔτσι θὰ πληθύνω - θ' ἀβγατίσω τὸ γένος σου· **ἀπὸ σένα θὰ βγῆ ἓνας ὀλόκληρος κόσμος** (ἔ.ἀ. 13,14-17). Ὁ Ἀβραάμ ἄκουσε τὴν ὑπόσχεσι αὐ-

τῆ ἐνῶ ἦταν ἄτεκνος, δὲν εἶχε παιδί. Ἦταν τότε περίπου 40 ἐτῶν. Δὲν εἶπε τίποτα.

Πέρασαν τὰ χρόνια· ἔγινε 50, 60, 70, 80, ἔφτασε 100 χρονῶν. Ἡ γυναίκα του ἡ Σάρα ἔγινε 90 χρονῶν. Καὶ τότε πλέον ἔγινε κάτι ἀπίστευτο. Ἄκουσε μιὰ ἄλλη φωνή. (Τρεῖς φωνές ἄκουσε. Ἡ μία τοῦ εἶπε, νὰ βγῆ ἀπὸ τὰ παλάτια τοῦ πατέρα του. Ἡ δευτέρα ἦταν, ὅτι θὰ σὲ αὐξήσω σὰν τὰ ἄστρα τοῦ οὐρανοῦ. Καὶ ἡ τρίτη φωνή, πιὸ θαυμαστή)· –Ἀβραάμ, **θὰ γεννήσης παιδί** (βλ. ἔ.ἀ. 17,16-19). Τ' ἄκουσε ἡ Σάρα καὶ γέλασε. Δὲν πίστεψε. Ποῦ ἀκούστηκε, νὰ γεννηθῆ παιδί ἀπὸ γριά γυναῖκα 90 χρονῶν; Ἄν μπορῆ ἀπὸ ἓνα μάρμαρο νὰ φυτρώσῃ ἄνθος, θὰ μπορούσε κι ἀπὸ μιὰ γυναῖκα μὲ μαρμαρωμένα τὰ σπλάχνα νὰ βγῆ παιδί.

Καὶ ὁμως βγήκε· γεννήθηκε ὁ Ἰσαάκ. Καὶ ἀπὸ τὸν Ἰσαάκ γεννήθηκε ὁ Ἰακώβ. Καὶ ὁ Ἰακώβ γέννησε τοὺς δώδεκα μεγάλους ἐκείνους πατριάρχες. Καὶ ἀπὸ κείνους αὐξήθηκε τὸ γένος τόσο πολύ, ὥστε ἔγινε σὰν τὰ ἄστρα τ' οὐρανοῦ καὶ τὴν ἄμμο τῆς θαλάσσης. Ἀπὸ ἓναν ἄνθρωπο βγήκε ὄχι ἓνας λαὸς ἀλλὰ **κόσμος ὀλόκληρος**. Ὄντως **«εὐλογῶν εὐλογήσω σε καὶ πληθύνων πληθυνῶ σε»** (Γέν. 22,17. Ἐβρ. 6,14).

Βγήκανε, βγήκανε! Ἀλλὰ μέσα στὰ τόσα ἐκατομμύρια, **βγήκε** κατὰ σάρκα καὶ – **ποιός;** Σκύψτε καὶ προσκυνήστε· **ὁ Χριστός!** Ἐνας μακρινὸς ἀπόγονος τοῦ Ἀβραάμ εἶνε ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, ἄνθος ἀπὸ τὸ πολύκλαδο δέντρο τῆς ἀβρααμιαίας οικογενείας.

***

Ὁ Ἀβραάμ λοιπόν, λόγῳ τῆς πίστεώς του, ἀξιώθηκε τῆς εὐλογίας. Ἀλλὰ τὴν εὐλογία τοῦ Θεοῦ **μπορεῖ νὰ τὴ λάβῃ καὶ κάθε ἄνθρωπος**, κάθε σπίτι, κάθε ἔθνος. Κ' ἐσεῖς, ἀδελφοί μου, **μπορεῖτε νὰ γίνετε ἄξιοι τῆς εὐλογίας**. Καὶ ἄντρες καὶ γυναῖκες, καὶ μικροὶ καὶ μεγάλοι, καὶ πλούσιοι καὶ φτωχοί· ὄλο τὸ ἔθνος μας **μπορεῖ νὰ γίνῃ ἄξιο εὐλογίας**, ὑπὸ ἓναν ὄρο.

“Όπως ὁ Ἄβραὰμ πίστεψε στὸ Θεό, **νὰ πιστέψουμε κ’ ἐμεῖς**. “Όπως ἐκεῖνος τὸν ὑπήκουσε, νὰ ὑπακούσουμε κ’ ἐμεῖς. “Όπως ἐκεῖνος ἔδειξε ἄκρα αὐταπάρνησι, νὰ δείξουμε κ’ ἐμεῖς. “Όπως ἐκεῖνος ἐξετέλεσε μέχρι κεραίας τὸ θέλημά του, νὰ τὸ ἐκτελέσουμε κ’ ἐμεῖς.

Γεννᾶται τὸ ἐρώτημα· **ἐμεῖς εἴμαστε εὐλογημένοι;** Ἦταν κάποτε ἡ γῆ μας εὐλογημένη. Εὐλογημένα τὰ χωράφια. Ἦσαν τὸ σταυρὸ τοὺς οἱ γεωργοὶ καὶ τὸ λίγο χῶμα ποὺ εἶχαν τὸ καλλιεργοῦσαν, τὸ ἔσκαβαν καὶ τὸ πότιζαν μὲ τὸν ἰδρῶτα τοὺς. Καὶ ἓνα ἔσπερναν, ἓκατὸ μάζευαν. Τώρα ἄντε, μὲ ὅλα τὰ μέσα ποὺ ἔχεις, νὰ βρῆς τὴν εὐλογία τοῦ Θεοῦ. Τότε εὐλογία στὴ γεωργία, εὐλογία καὶ στὴ θάλασσα. Οἱ ψαράδες ἔκαναν τὸ σταυρὸ τοὺς καὶ ἔρριχναν τὰ δίχτυα. Καὶ πρὶν προλάβουν νὰ τὰ ρίξουν γέμιζαν ἀπὸ ψάρια. Εὐλογημένα τὰ χωράφια, εὐλογημένη ἡ θάλασσα, εὐλογημένα τὰ σπίτια. Γιατὶ πίστευαν τὸ Θεό. Διαζύγια δὲν εἶχαν, ἐκτρῶσεις δὲν ἔκαναν. Εἶχαν φόβο Θεοῦ. Καὶ παρ’ ὅλη τὴ φτώχεια, γεννοῦσαν καὶ 4 καὶ 5 καὶ 7 καὶ 8 καὶ 10 παιδιά. Ὅλα εὐλογημένα, καὶ τὰ ἀποκαθιστοῦσαν ὅλα.

Εὐλογημένη ἡ χώρα τῆς Ἑλλάδος, εὐλογημένα τὰ σπίτια, εὐλογημένο τὸ ἔθνος. Εὐλογημένοι οἱ βασιλιάδες καὶ οἱ κυβερνητὲς. Γιὰ θυμηθῆτε τὸ γέρο τοῦ Μοριᾶ, τὸν Κολοκοτρῶνη. Μιὰ χούφτα πολεμιστὰς εἶχε, καὶ μὲ σφεντόνες καὶ ξύλα, ναὶ μὲ ξύλα καὶ κοτρῶνια, κυνήγησαν τὸν Τοῦρκο μέχρι τὰ Ἐξαμίλια.

Μιὰ χούφτα ἤμασταν κ’ ἐμεῖς τὸ ’12, μὰ **ἤμασταν εὐλογημένοι**. Δὲν ὑπῆρχαν ζιζάνια· βασιλιάς, πρωθυπουργός, ὅλη ἡ Ἑλλάδα ἦταν μιὰ ψυχὴ. Καί, μιὰ χούφτα, φτάσαμε μέχρι τὴ Σόφια· καὶ μὲ πέντε καράβια μαντρώσαμε στόλο ὀλόκληρο· μὲ ἓνα καράβι τοὺς τσακίσαμε στὰ Δαρδανέλλια. Εὐλογημένο τὸ ἔθνος, εὐλογημένος ὁ στρατὸς καὶ ὁ στόλος μας.

Τώρα; Πῶς νὰ μᾶς εὐλογήσῃ ὁ Θεός; Φτειάσαμε σχολεῖα καὶ πανεπιστήμια, μορφώθηκαν τὰ παιδιά μας, ἔμαθαν γλῶσσες, πῆγαν καὶ στὸ ἐξωτερικό. Μὰ τί νὰ τὰ κάνης ὄλ’ αὐτά, ἂν δὲν ἔχουμε τὴν εὐλογία τοῦ Θεοῦ; Πρῶτα, χῶμα ἔπιανες καὶ μάλαμα γινόταν· τώρα χρῆμα πιάνεις, κατάρρα γίνεται.

Τώρα ἓνας πιτσιρίκος σηκώνει χέρι καὶ χτυπάει τὴ μάνα του. Τώρα χιλιάδες ὄρκοι κάθε μέρα· στὸ εἰρηνοδικεῖο, στὸ πρωτοδικεῖο, στὸ ἐφετεῖο, στὸν Ἄρειο Πάγο· ἀπλώνουν ἄφοβα τὰ χέρια καὶ παλαμίζουν τὸ ἅγιο Εὐαγγέλιο. Ὁ ἄλλος δὲν τὸ ἔχει τίποτα ν’ ἀρπάξῃ τὴ μπουκιά ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ διπλανοῦ του, καὶ μὲ χίλια χέρια κλέβει τὸ δημόσιο. Βλέπεις τὸν ἄλ-

λο ἢ τὴν ἄλλη, ἓνα ποτήρι γάλα ζητάει ὁ ἄρρωστος, ὁ ἄντρας ἢ ἡ γυναίκα, καὶ πηγαίνει ὁ σύντροφός του καὶ τοῦ ρίχνει μέσα φάρμακι νὰ τὸν δηλητηριάσῃ. Βλέπεις τὴν ἄλλη, κοιμᾶται ὁ ἄντρας της, κι αὐτὴ βρέχει τὸ σεντόνι μὲ βενζίνα καὶ τὸν κάνει πυροτέχνημα... Δὲν σᾶς εἶπα τίποτα· τὸ χειρότερο ἀπὸ ὅλα ποιοὶ εἶνε; Θεέ μου, πῶς μᾶς ἀνέχεσαι! “Ὅτι δὲν περνᾶει μέρα χωρὶς ν’ ἀκουστῇ βλαστήμια. Βλαστημᾶνε Χριστό, Παναγιά, ἁγίους, καντήλια, ὄσια καὶ ἱερά. Καὶ μόνο γιὰ τὶς βλαστήμιες θὰ μᾶς ἄξιζε μεγάλη τιμωρία. Τὸ ’12 εἶχαμε λίγο στρατό, μὰ δὲν βλαστημοῦσε οὔτε ἓνας. Γι’ αὐτὸ ἓνας στρατιώτης μας κυνηγοῦσε τοὺς Τουρκαλᾶδες ὅπως τὸ παιδάκι κυνηγᾶει τὰ γαλιὰ μ’ ἓνα καλάμι. Τώρα; Ἄντε στὸ στρατό, στὰ καράβια, στ’ ἀεροπλάνα· ὅλοι βλαστημᾶνε μέρα - νύχτα. Καὶ **μετὰ περιμένουμε προκοπή;**

“Ὅχι, ἀδελφοί μου, **δὲν εἴμαστε εὐλογημένοι**.

* * *

Τί πρέπει νὰ κάνουμε; “Ὅταν τελειώνει ἡ θεία Λειτουργία ἀκοῦμε τὴ λέξι «**Εὐλογία**». Ὁ παπᾶς μοιράζει σὲ ὅλους ἀντίδωρο καὶ δίνοντας το στὸν κάθε πιστὸ λέει· «**Εὐλογία Κυρίου καὶ ἔλεος ἔλθοι ἐφ’ ὑμᾶς...**». «**Εὐλογία Κυρίου**». Εἴμαστε ἄξιοι νὰ πάρουμε τὴν εὐλογία; “Ὅχι. **Πῶς λοιπὸν θὰ γίνουμε ἄξιοι** νὰ ἔρθῃ πάνω μας αὐτὴ ἡ εὐλογία;

Ἄς μετανοήσουμε, ἀδέρφια μου. Ἄς ἀλλάξουμε τροχιά. Ἄς ποῦμε στὸ πλῆρον στὸν κατήφορο. Ἄντρες γυναῖκες καὶ παιδιά, ἄς μετανοήσουμε εἰλικρινά. Τότε μόνο θὰ ἔρθῃ ἡ εὐλογία. Ἄγγελοι καὶ ἀρχάγγελοι παρακαλοῦν νὰ ἔρθῃ πάλι ἡ εὐλογία στὸ φτωχὸ μας τόπο. Καὶ ἂν ἔρθῃ «**εὐλογία Κυρίου**», τότε δὲν ἔχουμε ἀνάγκη ἀπὸ κανέναν· ἄς μᾶς ἀφήσουν ὅλοι. Νὰ ἔρθῃ πάλι ἡ εὐλογία, νὰ εἶνε ὁ Θεὸς μαζί μας. Καὶ ὅταν ἔχουμε τὸ Θεὸ μαζί μας, κανένα δὲν φοβόμαστε. «**Γνωτε, ἔθνη, καὶ ἠττάσθαι, ... ὅτι μεθ’ ἡμῶν ὁ Θεός**» (Ἠσ. 8, 9-10).

Ἄς ἔρθῃ πάλι ἡ εὐλογία στὸν τόπο μας· νὰ ἔνε εὐλογημένα τὰ χωράφια μας, εὐλογημένες οἱ θάλασσές μας, εὐλογημένα τὰ σπίτια μας, εὐλογημένα τὰ σχολεῖα μας, εὐλογημένος ὁ στρατὸς μας, εὐλογημένος ὁ στόλος μας, εὐλογημένοι οἱ ἄρχοντές μας, ὅλα εὐλογημένα. «**Εὐλογία Κυρίου καὶ ἔλεος ἔλθοι ἐφ’ ὑμᾶς, τῇ αὐτοῦ θεία χάριτι καὶ φιλανθρωπία, πάντοτε, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ στοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων ἀμήν**».

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaafl@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΔ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2006

Κυριακὴ Ε' Νηστειῶν (Μάρκ. 10,32-45)
29 Μαρτίου 2026

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Ἄστοχα αἰτήματα

«Οὐκ οἶδατε τί αἰτεῖσθε» (Μάρκ. 10,38)

Τὸ τέλος, ἀγαπητοί μου, τὸ τέλος τοῦ ἐπιγείου βίου τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ πλησίαζε πλέον. Στὸν ὀρίζοντα τῆς πορείας του ἐμφανίζονται τώρα **τὰ πρῶτα σύννεφα**. Μετὰ ἀπὸ λίγο τὰ σύννεφα αὐτὰ τοῦ μίσους καὶ τῆς σατανικῆς ἀντιδράσεως κατὰ τοῦ Υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου θὰ πυκνώσουν, θὰ πυκνώσουν πολύ, σὲ ἀφάνταστο βαθμό, καὶ τέλος τῆ Μεγάλῃ Ἑβδομάδᾳ **θὰ ξεσπάσῃ θύελλα**, ἡ πρωτοφανῆς ἐκείνη θύελλα τῶν παθῶν, τῶν ἀχράντων παθῶν τοῦ Κυρίου, ποὺ θὰ καταλήξῃ στὸ φρικτὸ ἔγκλημα τοῦ **Γολγοθᾶ**.

Ὅλες τὶς λεπτομέρειες τῶν ἐξελίξεων αὐτῶν τὶς προγνωρίζει ὁ Κύριος, καὶ ἐπειδὴ δὲν θέλει ἢ θύελλα νὰ βρῆ τοὺς μαθητὰς του τελειῶς ἀπροετοιμαστούς ψυχικά, τοὺς παίρνει ἰδιαιτέρως καὶ «ἤρξατο αὐτοῖς λέγειν τὰ μέλλοντα αὐτῶ συμβαίνειν», ἄρχισε νὰ τοὺς λέγῃ **ἐκεῖνα ποὺ ἐπρόκειτο νὰ τοῦ συμβοῦν** (Μάρκ. 10,32).

Ἄλλ' ἐνῶ αὐτὰ ποὺ λέει εἶνε συνταρακτικά, καθὼς μπροστὰ στὰ νοερὰ μάτια τῶν μαθητῶν ξετυλίγει τὴ φοβερὴ σειρὰ τῶν παθημάτων ποὺ θὰ ὑποστῆ, παραδόξως τὰ λόγια τοῦ Διδασκάλου δὲν προκαλοῦν στοὺς ἀποστόλους κάτι ἰδιαίτερο, αἰσθήματα συγκινήσεως καὶ φόβου. Οἱ μαθηταὶ φαίνεται ὅτι δὲν μποροῦν νὰ φανταστοῦν, πὼς ὁ Διδάσκαλός τους θὰ φανῆ τόσο ἀδύναμος, ὥστε νὰ καταστήσῃ παιχνίδι στὰ χέρια τῶν ἐχθρῶν του. Ὅχι· αὐτοὶ πιστεύουν, ὅτι ὁ Ἰησοῦς εἶνε πανίσχυρος, ὅτι εἶνε αὐτὸς ποὺ ἡ δυνάμει του θὰ συντρίψῃ ὅλους τοὺς ἀντιπάλους, θὰ ἐκμηδενίσῃ κάθε ἐμπόδιο, θὰ καταλύσῃ κάθε ἄλλη ἀρχὴ καὶ ἐξουσία στὸ Ἰουδαϊκὸ ἔθνος, καὶ τέλος θ' ἀναγορευθῆ θριαμβευτικὰ ἀπὸ ὅλους τοὺς Ἰουδαίους ὁ νέος βασιλιᾶς τοῦ Ἰσραήλ, ἀσυγκρίτως ἐνδοξότερος ἀπὸ τὸν Δαυὶδ καὶ τὸν Σολομῶντα. **Πόσο μακριὰ ὅμως βρίσκονταν ἀπὸ τὴ σκληρὴ πραγματικότητα!**

Ἐχοντας τέτοιες **παιδαριώδης καὶ νηπι-**

ἀκὲς ἀντιλήψεις οἱ δώδεκα μαθηταὶ γιὰ τὸν χαρακτήρα τῆς βασιλείας τοῦ Χριστοῦ, ἀδυνατοῦν νὰ συλλάβουν τὸ νόημα ποὺ κλείνουν τὰ προφητικὰ λόγια τοῦ Διδασκάλου τους γιὰ τὸ τέλος του, ποὺ πλησιάζει. Ὅνειροπολοῦν γιὰ θρόνους καὶ τιμὲς βασιλικές. Κ' ἐπιθυμοῦν ἀπὸ τώρα νὰ ἐξασφαλίσουν γιὰ τοὺς ἑαυτοὺς των τὶς πρῶτες θέσεις στὸ κοσμικὸ βασίλειο τοῦ Ἰησοῦ ποὺ φαντάζονται πὼς θὰ ἰδρυθῆ!

Ἡ ἐπιθυμία αὐτὴ ὑπάρχει στὶς καρδιὲς ὅλων τῶν μαθητῶν. Ἀλλὰ δύο ἀπὸ αὐτούς, **ὁ Ἰάκωβος καὶ ὁ Ἰωάννης τὰ ἀδέρφια**, τολμοῦν καὶ τὴν ἐξωτερικεύουν, τὴν ἐκφράζουν στὸν Κύριο. Βρίσκουν εὐκαιρία καὶ τοῦ ὑποβάλλουν τὴ θερμὴ παράκλησί τους, οἱ πρῶτες θέσεις στὴ νέα κυβέρνησι νὰ δοθοῦν σ' αὐτούς. «Δὸς ἡμῖν», λένε, «ἵνα εἶς ἐκ δεξιῶν σου καὶ εἶς ἐξ ἐυωνύμων σου καθίσωμεν ἐν τῇ δόξῃ σου»· κάνε μας τὴ χάρι, ὅταν θ' ἀναγορευθῆς ἔνδοξος βασιλιᾶς, νὰ καθίσουμε ὁ ἕνας στὰ δεξιὰ σου κι ὁ ἄλλος στ' ἀριστερά σου (ἐ.ἀ. 10,37). Καὶ ὁ Ἰησοῦς, βλέποντας πόσο οἱ μαθηταὶ του ἔχουν παρεξηγήσει τὰ λόγια του καὶ τὸ σκοπὸ τοῦ ἔργου του, τοὺς ἀπαντᾷ: «Οὐκ οἶδατε τί αἰτεῖσθε» (ἐ.ἀ. 10,38). Ἄν ξέρατε τί πρόκειται ν' ἀκολουθήσῃ, δὲν θὰ ὑποβάλλατε τέτοιο αἴτημα.

***

Ἀλλὰ ἡ παρατήρησι αὐτὴ τοῦ Κυρίου, ἀγαπητοί μου, τὸ «Οὐκ οἶδατε τί αἰτεῖσθε» (=δὲν ξέρετε τί ζητᾶτε) θὰ ταίριαζε ἄριστα καὶ σὲ πολλοὺς ἀπὸ μᾶς τοὺς σημερινούς Χριστιανούς. Γιατὶ κ' ἐμεῖς τώρα, ὅπως οἱ μαθηταὶ τότε, δὲν ἔχουμε καταλάβει τὴν πνευματικότητα τῆς θρησκείας τοῦ Ἰησοῦ. Γι' αὐτὸ καὶ οἱ πόθοι τῶν καρδιῶν μας δὲν εἶνε πνευματικοί, καὶ **τὰ αἰτήματά μας**, γεννήματα τῶν πόθων, **δὲν εἶνε πνευματικά**. Ὡς νήπια ποθοῦμε καὶ ζητοῦμε πράγματα ποὺ εἶνε ἄλλοτε μὲν **γελοῖα**, ἄλλοτε πάλι **ἀπραγματοποίητα**, καὶ πολλὰς φορὲς **ἐπικίνδυνα** ὄχι μόνο γιὰ τὴν ψυχὴ

μας αλλά και γι' αυτήν ακόμα τή σωματική μας κατάσταση. Τὸ νήπιο κλαίει, γιατί ὁ πατέρας του δὲν τ' ἀφήνει ν' ἀγγίξῃ τὰ ἀναμμένα κάρβουνα ἢ νὰ πιάσῃ τὸ μαχαίρι ποὺ γυαλίζει. Καὶ ὅμως μέσα στὴν ἄρνησι αὐτῆ τοῦ πατέρα ὑπάρχει ἡ ἀσφάλεια καὶ ἡ εὐτυχία τοῦ παιδιοῦ. Γιατὶ ξέρεῖ ὁ πολυπειρος πατέρας ἐκεῖνο ποὺ δὲν ξέρεῖ τὸ ἄπειρο παιδί· ξέρεῖ, ὅτι ἡ φωτιά θὰ κάψῃ καὶ τὸ μαχαίρι θὰ πληγώσῃ τὸ παιδί, καὶ γι' αὐτὸ στὶς ἐπίμονες παρακλήσεις τοῦ μικροῦ ὁ πατέρας ἀντιτάσσει ψυχραίμη καὶ μυαλωμένη ἄρνησι.

Κάτι παρόμοιο λοιπὸν κάνει καὶ ὁ Κύριος σ' ἐμᾶς. Ἐπειδὴ γνωρίζει ἐκεῖνος ὅτι **πολλὰ** –τὰ περισσότερα θὰ μπορούσαμε νὰ ποῦμε– ἀπὸ τὰ αἰτήματά μας, ὅσο λογικὰ καὶ ἀναγκαῖα κι ἂν φαίνονται σ' ἐμᾶς, εἶνε **ἔξω ἀπὸ τὸν προορισμό μας** καὶ θὰ ὀδηγήσουν σὲ φοβερὴ διαταραχὴ τοῦ πνευματικοῦ μας βίου, γι' αὐτὸ δὲν πραγματοποιεῖ κάθε τι ποὺ τοῦ ζητοῦμε· καὶ ἔτσι, μέσα ἀπὸ τὰ διάφορα γεγονότα τῆς ζωῆς μας, εἶνε σὰν ν' ἀκοῦμε τὴ φωνή του νὰ μᾶς ἀπαντᾷ: «*Οὐκ οἶδατε τί αἰτεῖσθε*».

● **Τί ζητοῦμε; Δόξα!** Ἀλλὰ ποιὸς ξέρεῖ, ἂν πίσω ἀπὸ τὴ δόξα δὲν κρύβεται ἡ ἀγχόνῃ μας, ἡ καταστροφή μας; Ἐμεῖς τὸ ἀγνοοῦμε· τὸ γνωρίζει ὅμως ἐκεῖνος, «*ὁ ἐπιβλέπων ἀβύσσους*». Κ' ἐπειδὴ γνωρίζει τί πολλὰς φορὲς κρύβεται πίσω ἀπ' τοὺς λαμπροστολισμένους θρόνους, γι' αὐτὸ δὲν μᾶς τὸ δίνει, ὅσο κι ἂν κοπιᾶζουμε, ὅσο κι ἂν παρακαλοῦμε. Οἱ ἔνδοξοι συχνὰ προκαλοῦν ἄλλους, ποὺ ἀπὸ μισαλλοδοξία τοὺς φθονοῦν, τοὺς ἐπιβουλεύονται καὶ πολλὰς φορὲς τοὺς ἐξοντώνουν. Ἔμεινε στὴν ἱστορία τὸ ὄνομα τοῦ Ῥωμαίου Βρούτου, ποὺ μαζί μὲ ἄλλους δολοφόνησε τὸν Ἰούλιο Καίσαρα. Συμφέρει ἄραγε νὰ ἐκτίθεται κανεὶς σὲ τέτοιο κίνδυνο; Νὰ λοιπὸν γιατί τὸ νὰ ζητοῦμε δόξα εἶνε ἄστοχο καὶ νὰ γιατί δὲν εἰσακούμεθα. Μᾶς ἀγαπάει ὁ Κύριος!

● **Τί ἄλλο ζητοῦμε; Πλοῦτη!** Ἀλλὰ ποιὸς ξέρεῖ, ἂν τὰ πλούτη δὲν ὀδηγήσουν τὴν ψυχὴ μας σὲ παγίδες καὶ σὲ γκρεμοὺς τῆς ἀσωτίας, τῆς φιλαργυρίας, τῆς ἀδικίας; Ὁ Κύριος ὅμως γνωρίζει· βλέπει τὴν ἀδυναμία μας, ἡ ὁποία μόνο μὲ τὸ χαλινάρι τῆς φτώχειας συγκρατεῖται μέσα σὲ ὅρια κάποιας ἠθικῆς, καὶ δὲν μᾶς δίνει πλούτη. Δὲν μᾶς ἀφήνει ν' ἀνεβοῦμε κοινωνικὰ πιὸ ψηλὰ ἀπὸ τοὺς ἄλλους, γιατί τὰ ψυχικά μας τρόπον τινὰ «μηχανήματα» δὲν ἀντέχουν γιὰ μεγάλες πτήσεις καὶ ὑπάρχει κίνδυνος νὰ πέσουμε καὶ νὰ συντριβοῦμε στὴ θάλασσα τῆς ἁμαρτίας σὰν ἄλλοι Ἴκαροι. Τὰ πλούτη ἀπατοῦν τὸν ἄνθρωπο καὶ τὸν μπλέ-

κουν μέσα σ' ἓνα πλῆθος ἀπὸ κινδύνους, φόβους, ἀπογοητεύσεις καὶ μέριμνες βιωτικές. Ἀπὸ ὅλα αὐτά, ποὺ παρομοιάζονται μὲ ἀγκάθια (βλ. Ματθ. 13,7,22), μᾶς ἀπαλλάσσει ὁ Κύριος ὅταν κωφεύει στὸ αἶτημα νὰ μᾶς δώσῃ πλοῦτη. Μᾶς κρατᾷ χαμηλά, γιατί μᾶς ἀγαπάει!

● **Τί ἄλλο ἀκόμη ζητοῦμε; Ἡδονή!** Ἀλλὰ καὶ πάλι δὲν γνωρίζουμε ἢ μᾶλλον –λόγω τοῦ σκοτισμοῦ τῶν παθῶν μας– δὲν βλέπουμε τὸ θλιβερὸ κατάντημα στὸ ὁποῖο κατέληξαν καὶ καταλήγουν καθημερινῶς οἱ δοῦλοι καὶ ὑπηρέτες τῶν ἡδονῶν. Ὁ κορεσμὸς καὶ ἡ μέθη τῶν αἰσθήσεων παραλύει καὶ ἀχρηστεύει τὸν ἄνθρωπο· οἱ ὑπερβολικὲς ἀπολαύσεις τῆς γεύσεως μὲ φαγητὰ καὶ ποτὰ ὑποσκάπτουν τὴν ὑγεία καὶ ὀδηγοῦν στὸν τάφο· οἱ ἀπολαύσεις τῆς σαρκὸς μολύνουν σώματα καὶ ψυχές, δημιουργοῦν οἰκογενειακὰ δράματα, διαδίδουν ἀφροδίσια νοσήματα, διαλύουν κοινωνίες, ἀφανίζουν ἔθνη. Μ' ἓνα λόγο, οἱ ἡδονὲς προκαλοῦν ὀδύνες, ὅπως βεβαιώνουν ὀλοφάνερα τὰ νοσοκομεῖα, τὰ ἄσυλα τῶν ἀνιάτων, οἱ λεγόμενοι παράδεισοι τῶν ναρκωτικῶν. Καὶ ὁ Κύριος, μὲ διάφορα προσκόμματα, μὲ ἀπογοητεύσεις καὶ ἀσθένειες, μᾶς ἀποτρέπει ἀπὸ τὸ δρόμο αὐτόν, γιατί μᾶς ἀγαπάει, θέλει τὸ καλὸ μας.

● **Τί ζητοῦμε ἐπὶ τέλους;** νὰ ἐκδικηθοῦμε τοὺς ἐχθροὺς μας; νὰ ματαιωθοῦν τὰ σχέδια τῶν ἄλλων; νὰ γιγαντωθοῦν οἱ ἐπιχειρήσεις μας;... Τὸ μέλλον μᾶς εἶνε τελειῶς ἄγνωστο. Εἶνε γνωστὸ σὲ ὅλες τὶς λεπτομέρειες στὸν Κύριο. Αὐτὸς καὶ μόνο γνωρίζει τί συμφέρει σ' ἐμᾶς ἀπὸ κάθε ἄποψι.

* * *

Ἐάν, ἀγαπητοί μου, ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς γιὰ τοὺς ἐχθροὺς του ὅταν τὸν σταύρωναν εἶπε «*Οὐ γὰρ οἶδασι τί ποιοῦσι*» (Λουκ. 23,34), γιὰ τοὺς δικούς του ὅταν τοῦ ὑποβάλλουν ἄστοχα αἰτήματα τί θὰ ἔλεγε· «*Οὐ γὰρ οἶδασι τί αἰτοῦσι*»! Καὶ ὁ θεόπνευστος λόγος τῆς Καινῆς Διαθήκης μᾶς ἐλέγχει λέγοντας· «*Αἰτεῖτε καὶ οὐ λαμβάνετε, διότι κακῶς αἰτεῖσθε, ἵνα ἐν ταῖς ἡδοναῖς ὑμῶν δαπανήσητε*» (Ἰακ. 4,3).

Γι' αὐτὸ ἂς θέτουμε πάντοτε τὰ αἰτήματά μας ὑπὸ τὴν ἔγκρισί του, καὶ μὴ δυσανασχετοῦμε ἂν μερικὰ ἢ καὶ ὅλα τυχόν ὅσα ζητοῦμε ἀπορρίπτονται ἀπὸ τὸν Κύριο καὶ δὲν παίρνουν τὸ δρόμο τῆς πραγματοποιήσεως. Πάντοτε ἂς ἐνώνουμε τὴ φωνή μας μὲ τὴ φωνή τῆς Ἐκκλησίας μας, ἡ ὁποία δέεται στὸν Κύριο· «*Τὰ καλὰ καὶ συμφέροντα ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν καὶ εἰρήνην τῷ κόσμῳ παρὰ τοῦ Κυρίου αἰτησώμεθα*».

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**